



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Jana Kratochvíla a Petra Mikeše ve věci žalobců: a) D. F., b) P. H., c) E. N., všichni zastoupeni JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Václavské náměstí 2693/7, Praha 5, proti žalovanému: **Generální ředitel Vězeňské služby České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2022, čj. VS-110578-9/ČJ-2022-80000L-51ODV, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2024, čj. 10 Ad 21/2022-54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobcům **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku posuzoval nároky kladené na odůvodnění přesčasů ve službě nařízených v době nouzového stavu, který byl vyhlášen v souvislosti s pandemií nemoci COVID-19. Dospěl k závěru, že důvody pro nařízení přesčasů ve službě postačí uvést obecně i pro delší období (trvání nouzového stavu), pokud služební orgány alespoň v souhrnu prokáží, že v důsledku okolností, pro které byl krizový stav vyhlášen, vyvstala objektivní potřeba pro nařízení přesčasů ve službě. V projednávané věci nicméně odůvodnění správních rozhodnutí ani obsah správního spisu neumožnily přezkoumat, jestli byly tyto požadavky splněny, a tedy zda byly přesčasy nařízeny v době nouzového stavu zákonně.

[2] Žalobci jsou příslušníci Vězeňské služby vykonávající službu ve Vazební věznici Pankrác. Každý z nich podal žádost o zpětné proplacení přesčasů odpracovaných v roce 2020

v době nouzového stavu, který byl vyhlášen z důvodu nákazy COVID-19 [u žalobce a) jde celkem o 34 hodin, u žalobce b) o 21,75 hodin a u žalobce c) o 67 hodin]. Ředitel Vazební věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Praha Pankrác nicméně jejich žádosti ve společném řízení zamítl. Žalobci totiž žádali o proplacení služeb přesčas nařízených *v době krizového stavu* z důvodu nemoci COVID-19 dle § 54 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), za které podle § 112 odst. 2 téhož zákona *nenáleží služební příjem*.

[3] Žalovaný v záhlaví označeným napadeným rozhodnutím odvolání žalobců zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[4] Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Služebním orgánům vytkl, že pouze obecně uvedly, že důvodem pro nařízení přesčasů žalobcům byly okolnosti týkající se krizového stavu (zvládání pandemie COVID-19), konkrétně neobsazená místa ve směně kvůli absencím spojeným s onemocněním příslušníků, jejich karanténou, péčí o nezletilé děti v době uzavření škol a školek a zvýšeným počtem činností ve službě v souvislosti se zvládáním pandemie (Skype hovory vězňů místo návštěv, testování vězňů nebo umisťování vězňů do izolace a karantény). Jako problematické městský soud vnímal, že služební orgány tyto důvody uvedly paušálně pro dvě celá období, kdy byl vyhlášen nouzový stav (od 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020 a od 5. 10. 2020 do 31. 12. 2020). V rozporu s judikaturou správních soudů tak nespecifikovaly důvody nařízení přesčasů *zvláště u každého konkrétního dne*, a tudíž se ani nezabývaly oprávněností přesčasů v konkrétní dny a pro konkrétní důvody, jak žalobci namítali. Zákonnost přesčasů je přitom možné hodnotit jen vzhledem k jednotlivým dnům. Za této situace proto ani městský soud nemohl zákonnost přesčasů (a tedy ani správních rozhodnutí) přezkoumat.

[5] Městský soud současně upozornil, že je mu znám předchozí rozsudek téhož soudu ze dne 28. 2. 2024, čj. 8 Ad 22/2022-49, jímž byla za obdobného skutkového stavu zamítnuta žaloba příslušníka stejné vazební věznice. V odkazované věci však městský soud shledal správní rozhodnutí přezkoumatelná. Naopak v projednávané věci nemohl městský soud z výše uvedených důvodů zákonnost rozhodnutí služebních orgánů přezkoumat.

II. Kasační stížnost žalovaného

[6] Rozsudek městského soudu napadá žalovaný (stěžovatel) v celém rozsahu kasační stížností. Předně namítá, že z napadeného rozsudku není zřejmé, jakým způsobem mělo dojít k účelovému vykazování služby přesčas v době nouzového stavu či ke zneužití krizového stavu, jak městský soud uvedl. Stěžovatel dostal své povinnosti zjistit stav věci v rozsahu odpovídajícímu tvrzení žalobců. V tomto směru zdůraznil, že řízení o doplacení služebního příjmu je návrhové. Argumentaci žalobců, že nebyli informováni o nařízení přesčasů a že ty byly nařízeny z důvodu personálního podstavu věznice, stěžovatel vyvrátil. Jejich námitky tak nemají oporu ve spise. Nedostatečnost tvrzení má jít tedy k tíži žalobců.

[7] Jádrem kasační argumentace poté spočívá v námitce, že městský soud nesprávně posoudil otázku prokázání důležitého zájmu služby. Stěžovatel zdůraznil, že přesčasy byly

pokračování

nařizovány v době nouzového stavu. Služba přesčas nařízená po dobu krizového stavu nemusí mít bezpodmínečně jakoukoli přímou souvislost s krizovým stavem. Aplikace § 54 odst. 4 zákona o služebním poměru je odvislá již od rozhodnutí vlády o vyhlášení nouzového stavu. Služební funkcionář tak neměl jinou možnost než postupovat podle § 112 odst. 2 a § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru, dle nichž je práce přesčas v době krizového stavu zahrnuta již ve služebním příjmu.

[8] Požadavek na doplnění konkrétních důvodů nařízení přesčasů pro každý konkrétní den stěžovatel považuje za nepřiměřený. Odůvodnění nařízených přesčasů odpovídá požadavkům kladeným NSS v rozsudku ze dne 23. 5. 2013, čj. 4 Ads 11/2013-41. Přesčasy totiž byly nařízeny ve výjimečných případech, které nebylo možné předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny. To potvrdili vyslechnutí svědci. Z citovaného rozsudku navíc plyne, že důvod přesčasu postačí spolehlivě dovodit ze spisového materiálu. Právě z něj takový důvod a výjimečnost nařizovaných přesčasů prokazatelně vyplývá. Spočíval v zajištění bezpečnosti věznic z důvodu chybějících příslušníků v souvislosti se zvládáním pandemie (z důvodu nemocí, karantény, péče o děti aj.) a plněním mimořádných úkolů plynoucích z nouzového stavu. Naopak s ohledem na obsah spisu byl jednoznačně vyvrácen argument žalobců ohledně nařizování služeb přesčas z důvodu personální nedostatečnosti sboru.

[9] Konečně stěžovatel upozornil, že městský soud za prakticky stejného skutkového stavu v dřívějším rozsudku ze dne 28. 2. 2024, čj. 8 Ad 22/2022-49, shledal rozhodnutí stěžovatele ve vztahu k jinému příslušníkovi Vězeňské služby ČR zákonné. Není zřejmé, z jakých důvodů se městský soud nyní v projednávané věci od tohoto svého dřívějšího závěru odchýlil.

[10] Žalobci se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Právní posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud na úvod zdůrazňuje, že městský soud shledal napadené rozhodnutí *nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů* (bod 41 napadeného rozsudku). Není tak podstatné, že neodůvodnil, jakým způsobem mělo v projednávané věci dojít k účelovému vykazování služby přesčas v době nouzového stavu či ke zneužití krizového stavu. To mu ostatně za této procesní situace ani nepřislušelo. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí byly shledané nedostatky v odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. bod 30–34 napadeného rozsudku).

[12] Ze stejného důvodu není přiléhavá ani argumentace stěžovatele, že řízení o doplacení služebního příjmu je řízením návrhovým, že služební orgány rozhodly o žádosti žalobců v rozsahu odpovídajícím jejich tvrzení a že nedostatek tvrzení žalobců má jít k jejich tíži. Ve správním soudnictví platí, že soud přihlédne k nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí *i bez návrhu*, pokud tato vada brání přezkumu rozhodnutí v rozsahu *žalobních bodů* (§ 76 odst. 1 soudního řádu správního; usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2001, čj. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Právě k takové situaci v projednávané věci došlo. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí byl městským soudem zjištěný

nedostatek odůvodnění, který se týkal vymezení *konkrétních důvodů* nařízení přesčasů *pro konkrétní dny* (body 29–30, 33–34 napadeného rozsudku). Městský soud tak nemohl posoudit žalobu v rámci uplatněných žalobních bodů, konkrétně zda přesčasy byly nařízeny zákonně, anebo účelově, jak žalobci namítali (bod 25 napadeného rozsudku).

[13] Městský soud se také mohl odchýlit od jiného rozsudku téhož soudu, pokud svůj odlišný názor srozumitelně vysvětlil (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2020, čj. 2 As 135/2019-20, bod 11). Městský soud dřívější rozhodnutí jiného senátu, čj. 8 Ad 22/2022-49, kterým byla obdobná žaloba věcně zamítnuta, neignoroval. Srozumitelně vysvětlil, proč on naopak považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné (body 27-34 napadeného rozsudku). Stěžovateli proto nelze přisvědčit ani v jeho kasační argumentaci, podle níž nemá být z napadeného rozsudku zřejmé, proč se městský soud od tohoto rozsudku odchýlil.

[14] Nejvyšší správní soud proto přistoupil k posouzení klíčové otázky nastolené v projednávané věci: *nároků kladených na odůvodnění nařízených přesčasů v době krizového stavu*.

[15] Podle § 54 zákona o služebním poměru se za službu přesčas považuje služba vykonávaná nad základní dobu služby v týdnu mimo rámec směn (odst. 1). Službu přesčas lze příslušníkovi nařídit jen v důležitém zájmu služby (odst. 2). Tím je podle § 201 odst. 1 téhož zákona v obecné rovině zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru. Celkový rozsah služby přesčas je poté stanoven na 10,5 hodin týdně ve vyrovnávacím období (§ 54 odst. 3); po dobu krizového stavu nebo ve výjimečných případech po nezbytnou dobu ve veřejném zájmu lze nicméně službu přesčas nařídit nad tento rozsah (§ 54 odst. 4).

[16] Podle judikatury správních soudů je tedy podmínkou nařízení služby přesčas: 1) *důležitý zájem služby*, 2) z toho vyplývající předpoklad *výjimečnosti* služby přesčas, 3) *odůvodnění* přijetí tohoto opatření a 4) *maximální rozsah* 150 hodin v kalendářním roce, popř. vyhlášení krizového stavu nebo jiné výjimečné případy ve veřejném zájmu (rozsudky NSS ze dne 15. 10. 2015, čj. 1 As 183/2015-63, č. 3341/2016 Sb. NSS, či ze dne 12. 10. 2023, čj. 9 As 188/2021-26).

[17] Současně platí, že pokud je služba přesčas nařízena neoprávněně (v rozporu se zákonem), náleží příslušníkovi za její vykonání zákonem předpokládané plnění (rozsudky NSS ze dne 23. 5. 2013, čj. 4 Ads 11/2013-41, č. 2900/2013 Sb. NSS, či ze dne 19. 6. 2020, čj. 5 As 349/2019-23). Splnění všech zákonných předpokladů tudíž musí být možné ověřit (přezkoumat). Nejvyšší správní soud proto již výslovně potvrdil, že v řízeních o proplacení služebního příjmu za službu přesčas „je třeba, aby žalovaná jednoznačným, průkazným a nezpochybnitelným způsobem prokázala, že služba přesčas není z její strany využívána k jiným účelům a za jiných podmínek, než které připouští platná právní úprava“ (rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2012, čj. 6 Ads 151/2011-126).

[18] Městský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že žalovaný těmto požadavkům nedostál. Ve svém rozhodnutí neuvedl konkrétní důvody pro jednotlivé

pokračování

konkrétní dny, v nichž byly přesčasy nařízeny. Nebylo tak možné přezkoumat, zda byly žalobcům přesčasy nařízeny v souladu se zákonem (body 29–30, 33–34 napadeného rozsudku).

[19] Tento závěr stěžovatel zpochybňuje na úrovni strukturální (systémové) i aplikační.

[20] Podstata *strukturální* argumentace stěžovatele spočívá v námitce, že přesčasy byly nařízeny v době krizového stavu (nouzového stavu, který je odvislý od rozhodnutí vlády). Již tato skutečnost má mít za následek, že přesčasy v době krizového stavu jsou nařízeny oprávněně (v souladu se zákonem). Služba přesčas nařízená po dobu krizového stavu podle názoru stěžovatele nemusí mít bezpodmínečně přímou souvislost s krizovým stavem.

[21] S tímto závěrem se NSS neztotožňuje.

[22] Stěžovateli lze sice přisvědčit, že nouzový stav vyhlášený na základě zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů, bezesporu představuje „krizový stav“ ve smyslu zákona o služebním poměru. S vyhlášením nouzového stavu tudíž mohou být spojeny určité zvláštními ustanoveními předvídané následky, jako je možnost překročit maximální rozsah přesčasů za kalendářní rok (§ 54 odst. 4 zákona o služebním poměru) či odchylka od obecného režimu jejich kompenzace. Příslušníkovi je totiž stanoven služební příjem právě již s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce konané v době *krizového stavu* (§ 112 odst. 2 zákona o služebním poměru). V tomto rozsahu mu proto za přesčas v době krizového stavu nepřísluší nárok na náhradní volno (§ 125 odst. 1 zákona o služebním poměru).

[23] Uvedené nicméně neznamená, že přesčasy v době krizového stavu lze nařídit z důvodu, který nebude souviset s okolnostmi, pro které byl daný krizový stav vyhlášen. I v době krizového stavu se totiž uplatní zákonné podmínky pro nařízení služby přesčas, konkrétně důležitý zájem služby ve smyslu § 54 odst. 2 zákona o služebním poměru a výjimečnost služby přesčas. Ustanovení § 54 odst. 4 téhož zákona je pouze speciálním ustanovením týkajícím možnosti překročit maximální rozsahu nařízených přesčasů. Samotná existence krizového stavu tak ještě nepředstavuje důležitý zájem služby, pro který lze nařídit službu přesčas.

[24] Nejvyšší správní soud proto souhlasí s nosným závěrem městského soudu, podle něhož *rovněž v době krizového stavu mohou být přesčasy nařízeny nezákonně* (bod 28 napadeného rozsudku). Příslušníkům nelze nařizovat (neproplácené, resp. nenahrazované) přesčasy pouze s odkazem na vyhlášený krizový stav, pokud by se důvod pro jejich nařízení uplatnil i mimo období krizového stavu (např. nutnost obsadit určité stanoviště z důvodu personálního podstavu, či nepřítomnosti příslušníků, které nejsou zapříčiněny okolnostmi souvisejícími s krizovou situací). Takový výklad by popíral výjimečnost zvláštního režimu přesčasů ve službě nařízených v době krizového stavu. Jejich účelem je přispět ke zvládnutí mimořádných situací, pro které jsou krizové stavy vyhlášeny. Nelze tak souhlasit se stěžovatelem, že služba přesčas nařízená po dobu krizového stavu nemusí mít souvislost s krizovým stavem. Tato souvislost musí být naopak dána a prokázána. Pokud služba přesčas

bude nařízena z důvodu, který nesouvisí s okolnostmi, pro které byl krizový stav vyhlášen, půjde o přesčas nezákonný, za který náleží předpokládané plnění.

[25] Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil stěžovateli, že již z důvodu vyhlášení nouzového stavu nemohl postupovat jinak než podle § 112 odst. 2 a § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle nichž je práce přesčas v době krizového stavu zahrnuta ve služebním příjmu. Rovněž v době krizového stavu je nutné zkoumat, zda je dán důležitý zájem služby a výjimečnost nařízení přescasu, které plynou z okolností, pro které krizový stav nastal.

[26] Stěžovatel nicméně zpochybňuje závěr městského soudu rovněž v rovině *aplikační*. Podle jeho názoru je požadavek městského soudu na uvádění konkrétních důvodů nařízení přescasů zvlášť pro konkrétní dny nepřiměřený. Stěžovatel namítá, že postačí, pokud důvod pro nařízení přescasu dostatečně plyne z obsahu správního spisu, a to i pro delší časové období (celého nouzového stavu). Tento požadavek má být v projednávané věci splněn.

[27] Městský soud dovodil svůj závěr o nezbytnosti specifikovat důvody přescasů zvlášť pro jednotlivé dny s přiměřeným odkazem na rozsudky NSS ze dne 25. 1. 2018, čj. 9 As 258/2017-32, a ze dne 28. 4. 2021, čj. 4 As 330/2020-33 (slovy „podobně“, srov. bod 29 napadeného rozsudku). Je pravdou, že v těchto rozsudcích NSS naznačil, že by mělo být možné posuzovat existenci deklarovaných důvodů ve vztahu ke konkrétním dnům, kdy byla služba přesčas nařízena. To nicméně neznamená, že tyto důvody musí být vždy i individuálně uvedeny (specifikovány) zvlášť pro každý jednotlivý den, jak městský soud požaduje.

[28] Stěžovatel správně poukazuje na to, že v souladu s ustálenou judikaturou NSS postačí, pokud konkrétní důvod pro nařízení služby přesčas lze *spolehlivě dovodit ze spisového materiálu* (zejména rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2013, čj. 4 Ads 11/2013-41, č. 2900/2013 Sb. NSS). Závěry vyslovené NSS v rozsudcích čj. 9 As 258/2017-32 a čj. 4 As 330/2020-33 je proto nutné chápat jako požadavek na *dostatečnost odůvodnění nařízených přescasů*, a to v tom smyslu, aby bylo možné následně ze spisového materiálu ověřit, zda tyto důvody skutečně trvaly (platily). Jinými slovy, musí být možné ověřit, zda byly přescas v daném případě nařízeny oprávněně, resp. zákonně.

[29] Závěr městského soudu navíc neodpovídá ani mimořádnosti situace, k jejichž zvládnutí má být krizový stav vyhlášen. Lze si představit, že po dobu krizového stavu mohou určité totožné důvody, vyvolávající potřebu služby přesčas, platit i pro delší časové období než je jeden den. Paušální požadavek na specifikaci důvodu služby přesčas pro každý konkrétní den by za takové situace mohl představovat nadměrnou administrativní zátěž, a to v ten nejmeně vhodný okamžik (zvládnutí mimořádné, nepředvídatelné krizové situace). V rámci krizových situací a jejich zvládnutí je nutné zohlednit rovněž zájem na jisté míře flexibility a operativnosti.

[30] Nejvyšší správní soud proto částečně koriguje požadavek městského soudu, pokud jde o konkrétnost odůvodnění nařízených přescasů ve službě v době krizového stavu.

pokračování

[31] Podle názoru NSS není vadou, pokud služební orgány v době krizového stavu vymezí důvody pro nařízení služby přesčas souhrnně pro delší časové období, aniž by výslovně uvedly konkrétní důvod pro každý konkrétní den. Musí nicméně *alespoň v souhrnu rámcově prokázat, že v důsledku okolností, pro které byl krizový stav vyhlášen, vyvstala objektivní potřeba pro nařízení služby přesčas* (a tudíž byl dán důležitý zájem služby a tato služba přesčas má výjimečný charakter). Nelze tedy pouze paušálně uvést, že docházelo k nárůstu služebních úkolů či nepředvídatelným absencím. Služební orgány musí provést přinejmenším souhrnné rámcové vyhodnocení, jaké měly jimi tvrzené okolnosti dopad na potřebu nařídít přesčasy ve službě v době krizového stavu. Z jejich odůvodnění musí být zřejmé, proč jsou to právě okolnosti, pro které byl krizový stav vyhlášen, skutečným důvodem pro nařizování přesčasů v uvedeném období.

[32] Právě uvedené předpokládá, že služební orgány objasní, byť souhrnně a ne nutně exaktně, z jakých důvodů a v jakém rozsahu vyvstala v průběhu krizového stavu potřeba pro nařízení přesčasů nad rámec plnění běžných služebních úkolů, resp. v jakém rozsahu by bez nařízení přesčasů nebylo z důvodu krizové situace možné tyto služební úkoly plnit. Tato zjištění přitom musí alespoň v souhrnu odpovídat celkovému rozsahu skutečně nařízených přesčasů v době krizového stavu.

[33] Ani těmto požadavkům však napadené rozhodnutí *nedostálo*. Služební orgány pouze obecně uvedly důvody vyvolávající potřebu nařídít přesčasy ve službě. Chybí však vyhodnocení rozsahu a významu těchto jimi deklarovaných důvodů s ohledem na skutečně nařízené přesčasy ve službě, jež by mohlo nařízení přesčasů alespoň v souhrnu dostatečně odůvodnit.

[34] Nejvyšší správní soud tedy nezpochybňuje, že mimořádná opatření ve věznici po dobu nouzového stavu si v *obecné rovině* vyžádala nárůst služebních úkolů (jako jsou Skype hovory vězňů místo návštěv, testování vězňů, jejich častější navádění k lékaři a umisťování do izolace a karantény). Toto zjištění je podpořeno protokoly o výpovědích vyslechnutých svědků. Stejně tak NSS nerozporuje skutková zjištění žalovaného, že v době nouzového stavu *obecně* docházelo v souvislosti se zvládáním pandemie nemoci COVID-19 k nepředvídatelným absencím příslušníků z důvodu nemoci, karantény či potřeby pečovat o nezletilé děti v době uzavření škol a školek. Odůvodnění napadeného rozhodnutí ani obsah správního spisu nicméně neumožňují soudu přezkoumat závěr služebních orgánů, že přesčasy byly nařízeny právě z těchto (a nikoli jiných) důvodů, resp. že právě tyto okolnosti zapříčiněné potřebou zvládat pandemii nemoci COVID-19 byly skutečným důvodem pro nařízení přesčasů.

[35] Za prvé, stěžovatel v napadeném rozhodnutí a dále v kasační stížnosti uvedl jako primární důvod pro nařízení přesčasů v době krizového stavu *nepředvídatelné absence ve službě*. Setrval však pouze u obecného konstatování, že k nim docházelo. Nijak se nezabýval rozsahem těchto absencí, a to ani v souhrnu za období nouzových stavů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí také chybí jakákoli úvaha, zda (resp. proč) celkový rozsah nepředvídatelných absencí ve službě alespoň rámcově odpovídá počtu hodin přesčasů, které byly v době nouzového stavu příslušníkům nařízeny. Pouhá informace o počtu chybějících příslušníků, která je obsažena ve správním spise, není dostatečná, jestliže není současně

alespoň souhrnně vyhodnocen dopad těchto absencí na potřebu nařídít přesčasy ve službě. Nelze přezkoumat, zda byly (krizové) přesčasy nařízeny právě z důvodů mimořádných absencí příslušníků zapříčiněných pandemií COVID-19, jak stěžovatel v napadeném rozhodnutí uvedl, a tudíž v souladu se zákonem.

[36] Za druhé, tyto nedostatky v přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nemůže zhojit ani doplňková argumentace stěžovatele spočívající *v nárůstu rozsahu a náročnosti úkolů ve službě*. Rovněž tyto okolnosti jsou v napadeném rozhodnutí pouze obecně uvedeny, aniž by byl vyhodnocen jejich konkrétní dopad na potřebu nařizovat přesčasy ve službě. Služební orgány především neposuzovaly (a již vůbec nedoložily), jak a v jakém rozsahu tyto dodatečné mimořádné služební úkoly plynoucí z nouzového stavu zvýšily nároky na přítomnost příslušníků na jednotlivých odděleních (např. že by na odděleních muselo být vždy přítomno více příslušníků, resp. delší dobu z důvodu významného prodloužení doby plnění běžných služebních úkolů). Jakákoli kvalifikovaná úvaha v tomto směru v napadeném rozhodnutí chybí. Nelze tak přezkoumat, zda (resp. nakolik) byly přesčasy žalobcům nařízeny právě z těchto důvodů.

[37] Jak již bylo uvedeno shora, soudu by postačovalo, pokud by tyto údaje byly uvedeny alespoň rámcově. Jistě není možné po služebních orgánech například požadovat, aby prováděly každodenní měření doby, po kterou trvalo testování vězňů, a kolik příslušníků ten který den tuto činnost provádělo, ačkoliv počet mohl být pokaždé jiný například kvůli různé náročnosti testů, počtu osob, které musely být testovány, či jejich zařazení do jednotlivých oddělení. Jistě však lze učinit alespoň kvalifikovaný odhad časové a personální náročnosti takovýchto mimořádných opatření. Následně by bylo možné porovnat kvalifikovaný údaj o potřebném personálním posílení s celkovým počtem nařízených přesčasů a tím posoudit, zda jejich potřeba vyplynula právě z důvodů opatření činěných ke zvládnutí krizového stavu, nebo se jednalo alespoň zčásti o důvody jiné.

[38] Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že odůvodnění napadeného rozsahu ani obsah správního spisu neumožňují ověřit, zda žalobcům byla v obdobích nouzového stavu nařízena služba přesčas skutečně z deklarovaných důvodů zapříčiněných okolnostmi krizového stavu (konkrétně pandemií nemoci COVID-19). Správní rozhodnutí totiž neobsahují (a to ani souhrnné a rámcové) vyhodnocení, proč v projednávané věci vyvstala objektivní potřeba pro nařízení ve službě právě v důsledku okolností, pro které byl vyhlášen nouzový stav. Není proto možné přezkoumat, zda přesčasy nařízené žalobcům jsou (ne)zákonné. Závěr městského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů tudíž obstál.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Z uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* soudního řádu správního zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).

[40] O náhradě nákladů řízení NSS rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 soudního řádu správního. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu

pokračování

nákladů řízení. Úspěšní žalobci se ke kasační stížnosti nevyjádřili. Žádné náklady jím tudíž nevznikly, a proto se jim náhrada nákladů nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. června 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu